

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci navrhovateľky: **N.H.T.**, nar. X. v T., okres H., provincia T., V., H., B., zastúpenej advokátom JUDr. J.P., O., B., proti odporcovi: **M.V.S.R., M.Ú., B., P.**, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. ČAS: MU-2122/PO-Ž/2007 zo dňa 15.10.2007, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 1 Saz 11/2007-34 zo dňa 18. marca 2008 takto

r o z h o d o l

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 1 Saz 11/2007-34 zo dňa 18. marca 2008 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-2122/PO-Ž/2007 zo dňa 15.10.2007, ktorým odporca podľa ustanovenia § 12 ods. 1 písm. a/ zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia (ďalej len zákon o azyle) zamietol žiadosť navrhovateľky o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenú a podľa § 20 ods. 4 zákona

o azyle rozhodol, že neexistuje prekážka jej administratívneho vyhostenia podľa § 58 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov do V.. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd sa stotožnil so záverom odporcu, že v prípade navrhovateľky nie sú splnené podmienky pre udelenie azylu na území SR a rozhodnutie odporcu o zamietnutí žiadosti ako zjavne neopodstatnenej je vecne správne a v súlade so zákonom. Skutočnosti navrhovateľkou uvádzané v priebehu celého azylového konania nasvedčujú podľa krajského súdu ekonomickým pohnútkam navrhovateľky a potvrdzujú záver, že v jej prípade nie sú splnené podmienky pre udelenie azylu podľa § 8, 9 alebo 10 zákona o azyle.

Krajský súd poukázal na to, že navrhovateľka žiadnym spôsobom individuálne neidentifikovala svoje konkrétne problémy v krajine pôvodu, pričom všeobecnú situáciu týkajúcu sa porušovania ľudských práv a neexistencie náboženskej slobody tak, ako to opísala navrhovateľka nie je možné považovať za niektorý z dôvodov pre možné udelenie azylu v zmysle Ženevskej konvencie.

Krajský súd sa stotožnil aj so závermi a zisteniami odporcu o tom, že v prípade navrhovateľky neboli zistené skutočnosti brániace jej návratu do krajiny pôvodu, preto rozhodnutie odporcu aj v tejto časti potvrdil.

Proti tomuto rozsudku podala navrhovateľka odvolanie, v ktorom namietala, že krajský súd neprihliadol na vážnosť politickej situácie v krajine pôvodu, poukázala na to, že tým, že požiadala o azyl, nepriamo vyjadrila nesúhlas s politikou režimu a stala sa nepohodlnou osobou.

Navrhovateľka súdu vyčítala, že nevenoval náležitú pozornosť výroku administratívneho vyhostenia navrhovateľky do štátu, kde by bola ohrozená jej bezpečnosť.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľky nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľky nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP,

s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 22.7. 2008 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 12 ods. 1 písm. a/ zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle (účinného do 31.12.2007) ministerstvo žiadosť o udelenie azylu zamietne ako zjavne neopodstatnenú, ak o udelenie azylu požiada žiadateľ, ktorý zakladá svoju žiadosť na iných dôvodoch ako v § 8, 10, 13a alebo § 13b, najmä na dôvodoch, ako je hľadanie zamestnania alebo lepších životných podmienok.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; ak ministerstvo zamietne žiadosť ako zjavne neopodstatnenú, neposkytne doplnkovú ochranu, nepredlíži doplnkovú ochranu alebo zruší doplnkovú ochranu, vo výroku rozhodnutia uvedie, či existuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu.

Podľa § 58 ods. 1 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest

smrti alebo v ktorom je predpoklad, že v prebiehajúcim trestnom konaní mu taký trest môže byť uložený.

Podľa § 58 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin 22) a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o zamietnutí žiadosti navrhovateľky o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenej podľa § 12 ods. 1 písm. a/ zákona o azyle a rozhodnutie o tom, že neexistuje prekážka jej administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov do V., preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľky v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o zamietnutí žiadosti ako zjavne neopodstatnenej skutočnosťou, že navrhovateľka nespĺnila zákonom stanovené podmienky pre udelenie azylu a zakladá svoju žiadosť na dôvodoch nedostatočných pre udelenie azylu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľky a obsahom správ o krajine pôvodu (Správa MZV USA o dodržiavaní ľudských práv vo V. z 8.3.2006 a z informácií Odboru dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce MÚ MV SR zo dňa 7.5.2007), z ktorých stručne popísal spoločensko-politickú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na možné riziká návratu navrhovateľky do krajiny pôvodu.

Z obsahu administratívneho spisu odporcu vyplynulo, že navrhovateľka nielen že nepredložila žiaden dôkaz preukazujúci jej prenasledovanie v krajine pôvodu, ale takéto okolnosti počas výsluchu ani netvrdila. Ako vyplynulo z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 20.9.2007 navrhovateľka uviedla, že jediným dôvodom jeho odchodu z krajiny pôvodu bolo, že vo V. nemá žiadnych príbuzných a nemala tam prácu, preto sa rozhodla, že odíde na Slovensko, kde si chcela nájsť prácu a zostať tu žiť. O Slovensku sa dozvedela od známych, ktorí tu žili a podnikali. Do V. sa nemôže vrátiť, lebo tam nemá z čoho žiť a taktiež nemá finančné prostriedky, na to aby mohla vyrovnať svoje dlhy vo V..

Je teda zrejme z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľky existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 a § 10 zákona o azyle.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Pokiaľ teda odporca dospel k záveru, že dôvody navrhovateľky, pre ktoré žiadala udeliť azyl na území Slovenskej republiky nemožno považovať za relevantné dôvody pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky a jej žiadosť je založená na iných dôvodoch ako v § 8 alebo § 10 zákona o azyle, najmä na dôvodoch hľadania zamestnania a lepších životných podmienok, takýto záver nachádza oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, preto krajský súd nepochybil, keď považoval rozhodnutie z týchto dôvodov za zákonné.

Je teda zrejme z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní odporca aj súd prvého stupňa vychádzali, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne zistil skutkový stav a vyvodil z neho správny záver o tom, že navrhovateľka zakladá svoju žiadosť na iných dôvodoch ako v § 8, 10, 13a alebo § 13b, najmä na dôvodoch, ako je hľadanie zamestnania alebo lepších životných podmienok. Preto,

ak krajský súd rozhodnutie v napadnutej časti týkajúce sa zamietnutí žiadosti navrhovateľky ako zjavne neopodstatnenej, rozhodnutie ako vecne správne potvrdil, bolo potrebné s jeho právnym názorom súhlasiť.

Odvolačí súd k záveru, že odporca aj v tej časti rozhodnutia, ktorou rozhodol o tom, že u navrhovateľky neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia do V. podľa § 58 zákona o pobyte cudzincov náležite zistil skutkový stav a správne naň aplikoval citované ustanovenia zákona o azyle. Najvyšší súd Slovenskej republiky v podrobnostiach na tento správny záver odkazuje, pričom považuje za dôležité zdôrazniť, že navrhovateľka v priebehu administratívneho konania žiadnym spôsobom individuálne neidentifikovala svoje konkrétne problémy vo V., nešpecifikovala žiadne okolnosti, ktoré by predstavovali možné riziko návratu do krajiny pôvodu, pričom odvolací súd sa stotožňuje s názorom odporcu ako aj krajského súdu, že všeobecnú situáciu týkajúcu sa porušovania ľudských práv a neexistenciu náboženskej slobody nemožno považovať skutočnosť, brániace je návratu do krajiny pôvodu, preto rozsudok Krajského súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 Občianskeho súdneho poriadku).

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, keď navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave, 22. júla 2008

Za správnosť vyhotovenia: Ľubica Kavivanovová

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu